

Messuby d. 22-23 sept. 1895.

Kässälä. Weijola backen i Messuby hör äfven till de många ställen, från hvilka upprepa-
de fynd blifvit insända, utan att de, utom i und-
dantagsfall såsom detta, blifvit undersökta. Forn-
saksuppsamlaren inhyses Salomon Wilskman har
nämligen riktat statens samlingar med åtminsto-
ne tvänne insändningar af fornsaker från sagde
backe. Första gången skedde detta 3/1 1887, då 2
svärd inkommo, funna, Takahurin kylästä Kä-
sälän talon maalta Weijolan mästä Kuokakerrasta.
(Musiets katalog n: 2536: 361). (En spjutspets n: 2635:
492, inkom 1/1 1889 äfven genom S. Wilskman från Mes-
suby, men är fyndstället i katalogen närmare
icke kändt). Sedan inkom genom honom 9/11 1894
yttermera ett fragment af svärd, som på klin-
gan är försedt med en inskrift (Musiets kat. n:
2986: 4). Wilskman uppger det vara funnet, då
bonden Juho Kässä lade grunden till sin nya
bastadsbyggnad. Vid mitt besök på stället fann
jag och, att gården för 9 å 10 år sedan blifvit
från byn flyttad till Weijola backen till följd
hvaraf alla dess äbyggnader blifvit på denna
plats efterhand ombyggda. Samma är denna
flyttning påbörjades hittades sade man mig, ett
(i trä) svärd 4 meter bakom badstugan, då man
här skulle taga torf för mellantaket till den-
na byggnad. Arbetarna började härpå att sö-
ka i jorden efter andra fynd utan att dock hit-
ta något vidare. Senare samma år påträffades
yttermera ett svärd i fähuset invid, en stor sten,
då denna skulle vältras till denna byggnads
grundoal. Öhuru funna samma år (1885. l. 1886),

halva dessa fornsaker genom Vilskman inkommit på skilda tider med 7 års mellanrum och med något afvikande fynduppgifter. — Weijola backen är ganska låg och upptar ett område om flere hundra famnars vidd. En del är upptagen till åker; på andra ställen som icke disponerats för de nämnda äbyggegnaderna, ser man större och mindre stenar sticka upp från jorden. Badstugan ligger, som vanligt, ganska afsides eller på ett afstånd af ungefär 50 fmnr från ladugården. Det var således ganska långt ifrån hvarandra, som de af Vilskman tillvaratagna fynden hittats. Området emellan fyndställen är till stor del upptaget till åker och har man veterligen i detta icke funnit något fornmärke. Man kan således icke tänka sig, att dessa ställen skulle höra till en och samma fyndplats. I fähuset var säkerligen icke håller något vidare att vinna genom gräfning, hvarför jag inskränkte mina undersökningar till badstugans närmaste omgifningar. Men äfven här syntes jorden vara orörd och fast, utom på en enda punkt invid en låg jordfast sten sydväst om badstugan och par tre famnar från det uppgifna fyndstället. Här var nämligen jorden lucker ända till en half meters djup och hittade jag i denna förutom några kullitar en grön glaspärila af hedniskt ursprung (Sku-siöts katalog n: 3/150:1). På återfärden till Tammerfors trodde sig skjutskarlen veta (dock något osäkert) att något fynd af forntida järnvapen skulle funnits i närheten af äfven den andra Käsälä gården, som möjligen och är senare byggd på den vidsträckt Weijola backen.